

Rozhovor s osobnosťou mesiaca Vierou Bajcsiovou

Viera Bajcsiová sa narodila v Humennom. Vyštudovala strednú zdravotnú školu Ivana Hálka v Bratislave. Jej prvým pôsobiskom bola nemocnica Philipa Pinela v Pezinku, kde pracovala ako sanitárka. Po vyše deviatich rokoch sa rozhodla pre prácu v lekárskej službe prvej pomoci (LSPP), neskôr pre prácu v obvodnej ambulancii a následne v oftalmologickej ambulancii. Po vyše 25 rokoch pôsobenia na poliklinike v Pezinku sa rozhodla pre zmenu a prijala ponuku práce v kardiologickej ambulancii ProCare, Bratislava, kde pôsobí vyše 5 rokov po boku MUDr. Juraja Babušíka.

Čo vás priviedlo k štúdiu na zdravotnej škole a k práci zdravotnej sestry? Bol to odjakživa váš sen, alebo vás inšpiroval nejaký vzor?

K práci zdravotnej sestry som sa dostala náhodou. Začala som pracovať v psychiatrickej nemocnici Philipa Pinelav v Pezinku ako sanitárka. Tam som spoznala veľa ľudí s rôznymi psychickými ochoreniami a ešte rôznejšími ľudskými osudmi. Bolo tam jedno mladé dievča, na ktorom som pozorovala úžasné výsledky jej liečby a postupnú úpravu jej zdravotného stavu. Pre mňa to bolo ako zázrak a to bol asi spúšťač k rozhodnutiu študovať na strednej zdravotnej škole. Robila som ju diaľkovo – päť rokov popri zamestnaní s dvomi malými deťmi.

Venujete sa edukácii pacientov s kardiovaskulárnymi ochoreniami. Čo je podľa vás najdôležitejšie v prístupe k pacientovi, ktorému bolo práve diagnostikované kardiovaskulárne ochorenie, aby ste získali jeho dôveru a motivovali ho k spolupráci?

K nám do ambulancie chodia pacienti rôzneho veku, ku každému pacientovi pristupujem individuálne, hlavný je asi ľudský prístup, vypočuť si jeho ťažkosti, obavy z budúcnosti, hlavne u pacientov v strednom veku. Snažím sa poskytnúť formou rozhovoru návod na životný štýl, povzbudiť ho. Niekedy milé slovo a úsmev spraví veľa.

Kardiovaskulárne ochorenia sa často manifestujú dramaticky, ste svedkami životných príbehov vašich pacientov. Ktorý pacient bol pre vás najväčšou výzvou?

Paradoxne asi môj manžel bol tá najväčšia výzva. Ak máte vo svojej rodine tých najbližších s kardiovaskulárnym ochorením, tak je to vnímanie trochu odlišné. Človek to prežíva citlivejšie, ale z pozície svojej profesie doma asi aj tvrdšie, a to sa tým najbližším nie veľmi páči.

Ako je možné, že aj napriek vášmu vysokému pracovnému vyťaženiu pacientov vždy vítate s úsmevom? V čom spočíva tajomstvo vašej trpezlivosti, láskavosti a energie?

Úsmev je asi to najjednoduchšie, čo môžeme našim pacientom ponúknuť a oni sú za to vďační. Dobrým slovom a úsmevom dávame pacientovi najavo, že nám na ňom záleží, vlastne prichádzajú do ambulancie bez stresu a spolupráca je potom jednoduchšia. Viac sa otvoria a ľahšie prijímajú naše rady. A o to nám vlastne ide. Pomôcť pacientovi, aby mohol mať dobrú kvalitu života, aj keď má kardiovaskulárne ochorenie.

Prezradte nám niečo zo svojej životnej filozofie - čo vás naplňa šťastím, ako relaxujete a kde dobíjate baterky?

Moja životná filozofia je úplne jednoduchá. Celý život sa riadim úprimnosťou, snahou pomôcť každému, kto pomoc potrebuje, bez rozdielu – a nemusí sa to viazať len na moju profesiu. Láskou k všetkým ľuďom. Mňa táto práca naplňa, a to mi dobíja baterky, keď vidím, že to stálo za to a že si to ľudia vážia.

Pomaly sa blíži koniec roka, prezradte nám preto na záver, aký bol pre vás rok 2021? Čo by ste si priali pre seba, svojich blízkych, ale aj pre vaše kolegyne, čitateľky Kardio News, pre sestry do roku 2022?

Rok 2021 bol určite náročný pre všetkých, nielen pre mňa, ale aj pre všetkých zdravotníkov, no ten, kto túto prácu berie ako poslanie, ten ju zvláda, aj keď je veľmi unavený. Do budúceho roka by som všetkým priala hlavne pevné zdravie, psychickú a fyzickú pohodu. Nielen našim pacientom, ale hlavne všetkým obetavým zdravotníckym pracovníkom, lebo nás ešte bude treba.

*Ďakujeme vám za rozhovor
Odborná redakcia KARDIO News*